

*

Скоро ще станатъ два мѣсеца откакъ бидоха назначени първата серия професори, но и до сега никой отъ тѣхъ не излѣзе въ печата да обясни, какви „високи“ побуждения сж го ржководили въ това осжждано отъ всички, безъ разлика на политически убѣждения, тѣхното дѣяние. Тѣ сѣкашъ сж възложили на жълтата продажна преса тая длѣжностъ. Едничкиятъ, който се обади (въ в. „День“), стори това не за да освѣтли моралната страна на постѣпката си (— и за тоя г-нъ, както и за всичкитѣ негови другари, такава страна види се не сжществува —), а за да оповѣсти на обществото важния фактъ, че той още не билъ готовъ да чете лекции! Като че това може да интересува нѣкого въ случая, дѣто въпроса не е, дали Иванъ или Драганъ могатъ да четжтъ лекции, а дали иматъ нравственното право за това. А не може да има съмнѣние, че тѣхната постѣпка — въ тия условия — е въ висша степенъ опозорителна и не само уронва личната имъ честь, но и хвърля незаличимо петно върху тѣхъ като учители. Защото, какво би могли тия господа да приведжтъ за свое оправдание? Най-много онова, което и продажната преса вече за стотни пѣтъ повтаря: че старитѣ професори само отъ капризъ не искали да приематъ назначение; че имъ биле скжпи интереситѣ на нашето студентство; че тѣ сж чиновници и не можали (безъ рискъ да бждатъ уволнени) да се откажатъ отъ това „повишение“, щомъ м-вото ги е удостоило съ него; че върховнитѣ интереси на